

အခန်း(၁)

မင်းခိုက်စိုးစန်

ကြက်တူရွေးပါးစပ်

သေတ္တာထဲက လက်ဆောင်

(၁)

ကျွန်တော် ၏ ချစ်သူသည် ‘ရနံ့နစ်သမီး’ ဖြစ်ပါသည်။ သူမသည်
ဂရိရာဇဝင်ထဲတွင် အိုလံပီ ယာ (Olympia) တောင်ထိပ်တွင် နေထိုင်သည့် ဇု (Zeus)
နတ်မင်းကြီး၏ ခိုင်းစေချက်အတိုင်း ပန်းပွင့်များ ကို ရနံ့သွင်းပေးရသည့်တာဝန်
ထမ်းဆောင်ပါသည်။

လူခြေတိတ်သည့် ဒီဇင်ဘာလ၏ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် သူမက
ဆိတ်ဖလူးပန်းပွင့်များ ကို ရနံ့သွင်းပေးနေခိုက် ကျွန်တော် နှင့် သူမ ဆုံဆည်းခဲ့ရသည်။ နှင်းမှု
တွေ ပြာလဲ့ရီဝေနေသည့် လရောင် အောက်မှာ ပင် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေ
ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

‘ကျွန်မတို့နဲ့ မျိုးနွယ်ချင်းမတူတဲ့ ရှင်လို လူသား တစ်ယောက် ကို ချစ်ရတာ သိပ်ကို
အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်...’

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်မတို့ရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်တဲ့ ဇု နတ်မင်းကြီးသာ ဒီအကြောင်းကိုသိသွားရင်
ကျွန်မကို ပြစ်ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်’

ကျွန်တော် သူမကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ ညသည်
ဗျပ်စောင်းကို တီးခတ်လျက်။ နှင်းစက်တွေ ဥနေသည့် စကားဝါ ရွက်ချပ်တွေ ကြားမှာ
အချစ်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ပုန်းခိုနေ၏ ။ မာတိကာ မပါသော အနမ်းများ နှင့် ပင် ကျွန်တော်

တို့နှစ် ယောက် ချစ်ခဲ့ကြပါသည်။

(၂)

ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြသည့် အန္တရာယ်သည် သိပ်လည်း မစောလွန်းသလို၊ သိပ်လည်း နောက်မကျလွန်းဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့၏ ။

‘ကျွန်မတို့ ခွဲကြရတော့မယ်။ ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ဇနတ်မင်းကြီး သိသွားပြီ။ သူက ကျွန်မကို ဟိုး...အာဖရိကတောနက်တွေ ထဲကို သွားပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ်လို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်’

‘တစ်နေ့တွင် ခွဲခွာကြရလိမ့်မည် ’ ဟု ကြိုညှိနှင့် ထားခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းခွဲခွာရသော အခါ ခံစားရသော ဝေဒနာက မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပိုမိုခါးသီး ပြင်းထန်ရက်စက်လွန်းပါသည်။ ကျွန်တော် အသံမထွက်ဘဲ ငိုကြွေးနေမိ၏ ။

အမှောင်သည် မြွေဟောက်တစ်ကောင်၏ အဆိပ်နှင့် တူပါသည်။ နှလုံးသားသည် သွေ့စို သော ဒဏ်ရာနှင့် ပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ထဲတွင် နှလုံးမခုန်ပါ။ အစွယ်နှစ် ပေါက်သာရှိတော့၏ ။

‘ရှင့်အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုပေးခဲ့မယ်...ရော့...ယူပါ။ ဟောဒီ... ကရမက်သား နပြီထွင်းထားတဲ့ သေတ္တာကလေးထဲမှာ ... ကျွန်မ ဘယ်ပန်းပွင့်ကိုမှ မဆွတ်ဖျန်းပေးဘဲ ချန်ထားတဲ့ ‘အကောင်းဆုံး ရနံ့တစ်ခု’ ထည့်ထားတယ်။ အဖုံးကိုတော့ သေသေချာချာ ပိတ်ထားပါ နော်... ဖွင့်လိုက်ရင် အထဲက ‘ရနံ့’ လွင့်ပျယ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ’

သူမက ကျွန်တော် လက်ထဲသို့ ကနုတ်ပန်းခက်များ ထွင်းထုထားသည့် သစ်သား သေတ္တာ ကလေးတစ်လုံး ထည့်ပေးသည်။ နောက်... မျက်ရည် စီးကျနေသည့် ပါးပြင်ချင်းထိကပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက်... အမှောင်ထဲတွင် သူမ... ပျောက်ကွယ် သွားပါတော့သည်။

သူမကိုယ်စား... ကျွန်တော် လက်ထဲတွင် အဖုံးပိတ်ထားသည့်

သေတ္တာကလေးတစ်လုံးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အထဲတွင် ‘အကောင်းဆုံးရနံ့’ တစ်မျိုးရှိသည်။ ‘ရှိသည်’ ဟု ဆိုပါသည်။

(၃)

သူမ ကျွန်တော် ကို ခွဲခွာသွားရစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ် ဆယ်ကိုးနှစ် (၂၉) နှစ် တိတိရှိပါပြီ... သူမ ပေးထားရစ်ခဲ့သော ‘သေတ္တာ’ ကလေးကို ကျွန်တော် အခုထိ မဖွင့်ရသေးပါ။

ပဟဠိဆန်သော သေတ္တာကလေးသည် ကျွန်တော် ရင်ခွင်ထဲတွင် အဖုံးပိတ်လျက်သား...

အထဲမှာ ဘယ်လို ‘ရနံ့’ မျိုးရှိသလဲ??? ဟင့်အင်း... ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် အဲဒါကို ငါဆုံးရှုံး ရမှာ ပေါ့... မဖွင့်ဘူး... မဖွင့်ဘူး... သေတ္တာကလေးကို ကျွန်တော် ရင်ခွင်ထဲတွင် တင်းတင်း ကျပ်ကျပ်ပွေ့ပိုက်ထားမိသည်။ ၂၉... နှစ် တဲ့... သေတ္တာအဖုံးကို ပိတ်လျက်သား ထိန်းသိမ်း စောင့်ကြပ်ထားခဲ့ရသည်မှာ ၂၉ နှစ် ပင် ကြာခဲ့ပါပြီ။

ထိုမျှရှည်လျားသော (ကျွန်တော် ၁၀ သက်တမ်း ထက်ဝက်စာ) ကာလတစ်လျှောက်လုံး နံနက်မိုးသောက်ချိန်တိုင်းမှာ ‘သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့မည်’ ဟု စိတ်ကူးပြီး သော့တံကို သော့ပေါက်ထဲ ထိုးထည့် ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး... အဲသည် အကြိမ်တိုင်းမှာ ပင် ‘အထဲက ရနံ့ကို ငါ ခဏလေးပဲ ရှုရှုခွင့်ရလိုက်ပြီး ဒါကို တစ်သက်တာလုံး အစားပြန်မရနိုင်တော့ဘူး...’ ဟူသော နမောတသစိတ်ဖြင့် သော့တံကို ပြန်လည်နုတ်ယူမိသည်။

သေတ္တာလေး ကတော့ အဖုံးပိတ်လျက်သား...

ဘုရားရေ... ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးဟာ ဒီလိုနဲ့ ပြီးဆုံးရတော့မှာ လား...???

(၄)

ဇနတ်မင်း၏ ရှေ့က စားပွဲပေါ်သို့ ‘အဖုံးပိတ်ထားသော သေတ္တာကလေး’ ကို

‘ဒေါက်ခနဲ’ ပစ်တင်လိုက်သည်။ သူက မော့ကြည့်၏ ။ ထို့နောက်

‘ငါ... မင်းကို ဘာအကူအညီပေးရမလဲ...’

ဟူသော လူကြီးလူကောင်း (ဆိုသူများ) ပြောလေ့ရှိသည့် ကြံဆိုစကားဖြင့် ပဋိသရပြု၏ ။ ကျွန်တော် က တစ်ခွန်းတည်းမေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ... ဒီသေတ္တာကို ဖွင့်သင့်သလား ... မဖွင့်သင့်ဘူးလား...’

ဇု နတ်မင်းက ကျွန်တော် မျက်နှာကို မကြည့်... ကျွန်တော် နှလုံးသားရှိရာ ဝဲဘက်ရင်အုံ တည့်တည့်ကို အကြားကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ...

‘တကယ်တော့ မင်းက လူအဖဗြဲက ဆုံးရှုံး လျှော့ကျနေတဲ့ကောင်ပဲ။

အနည်းဆုံးတော့ မင်းက မင်းရဲ့ ခံစားချက်အပေါ် သစ္စာရှိသင့်တာပေါ့။ မင်းက ဘာကိုလိုချင်တာလဲ၊ ပြန်လည်ဆုံးရှုံး ရမှာ ကို ကြောက်လို့ ဘာကိုမှ မလိုချင်ရဲလောက်အောင် သတ္တိမဲ့နေရင်တော့ မင်းဟာ လူမဟုတ် တော့ဘူး... လူ့ဘဝဆိုတာ ‘ခဏငယ်’ ကလေးတွေ နဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ၊ အဲဒီ စက္ကန့် အစိတ် အပိုင်းကလေးတိုင်းဟာ တန်ဖိုးရှိတယ်။ ဘယ်အရာမဆို အဲဒီ ‘ခဏငယ်’ လေးအတွင်း မှာ ပဲ ‘ဖြစ်’ ပြီးတာနဲ့ ‘ပျက်’ သွားတာပဲ... အဲဒါကိုက အဲဒီ အချိန်စက္ကန့် အစိတ်အပိုင်းလေးရဲ့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ တန်ဖိုးပဲ...’

ကျွန်တော် လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ လှမ်းပြောလိုက်သည့် ဇု နတ်မင်းကြီး၏ အသံကို ကြားရ၏ ။

‘မင်းဟာ ၂၉ နှစ် လုံးလုံး ပျက်ရမှာ ကိုကြောက်လို့ ‘ဘာမှ မဖြစ်ရဲ’

ခဲ့တဲ့ကောင်ပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းကို လူအ ဖြစ်က ဆုံးရှုံးတဲ့ကောင်လို့ ပြောတာ’

(၅)

နောက်ဆုံး... ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အတူ သေတ္တာသော့ ပေါက်ကလေးအတွင်း သို့ သော့တံကို ကျွန်တော် ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထင်ထားခဲ့ဖူးသလောက် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း

တုန်လှုပ်ရခြင်းမရှိဘဲ သော့တံကို လှည့်လိုက်သော အခါ ‘ကလစ်’ ခနဲမြည်ပြီး သေတ္တာအဖုံး ပွင့်သွားပါသည်။

သေတ္တာပွင့်သွားပြီ...

အတွင်းမှ အလွန်မွှေးကြိုင်သော (ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် မရှိခဲ့ဘူးသေးသည့်) အကောင်းဆုံး ရနံ့တစ်မျိုး ထွက်လာသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး သင်းပျံ့သွား၏။ ခရမ်းနုရောင် ရနံ့သည် အေးစိမ့်ချိုသာသော ‘ရသ’ ဖြင့် အရာရာကို ငြိမ်သက်သွားအောင် ညှို့လိုက်သည်။

သို့သော်... ခဏသာ ဖြစ်၏။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ထိုရနံ့သည် လေထုထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါးပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။ ဖျော့တော့ လွင့်ပျယ် မရှိတော့... (ပြီးတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်တော့ပါ)

ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ ဖြင့်ပင် ထိုနေရာမှ ထလိုက်သည်။

ထိုရနံ့ကိုရလိုက်သော တခဏလေးသည် ကျွန်တော် အတွက် လုံးဝအဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ တန်ဖိုးရှိသည်။ ပြီးတော့ ပျောက်ကွယ်ဆုံးရှုံးသွားသည်။ ကဲ... ဘာ ဖြစ်သေးလဲ...

ကျွန်တော်... ဖြတ်သန်းရဲခဲ့ပြီ...

တကယ်တော့... ကျွန်တော် သည် ၂၉ နှစ် လုံးလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေတ္တာထဲထည့်ကာ သော့ခတ်ထားခဲ့သူ တစ်ယောက် သာ ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း(၂)

ဇက်ကြီး

(၁)

သူ့ဘဝသည် ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်အဖြစ်နှင့် မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုထားသော မြင်းဇောင်းမှာ အခြားမြင်းများ ဇောင်းများ နှင့် မတူ အမြဲတစေ သန့်ပြန့်ပြီး လေဝင်လေထွက်ကောင်းမွန်လျက်ရှိသည်။ သူ့ကို အချိန်မှန်မှန်အစာကျွေးရန်နှင့် ညဗက်များ တွင် မြင်းဇောင်းအပြင်မှ စောင့်အိပ်ရန် အစေခံ တစ်ယောက် ကိုပါ ထားပေးထား၏ ။

အစာစားလျှင်လည်း အခြားမြင်းများ လိုတွေ့ ကရာ မြက် သစ်ရွက်တို့ကို ရှာဖွေစားသောက်ရခြင်းမျိုးမဟုတ်၊ တသီးတသန့် ခင်းကျင်းထားသော အစာခွက်ထဲတွင် ဖွဲနု၊ နှမ်းဖတ်တို့နှင့် ရောနယ်ထားသော အစာကို ကျကျနန ကျွေးမွေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ညဗက်ဆိုလျှင်လည်း မှက်၊ ခြင်၊ ယင် မကိုက်ရအောင် ဂရုစိုက်၏ တစ်ခါတစ်ရံလိုအပ်လျှင် မီးဖိုပါ ဖိုပေးထား၏ ။ သူ့ကျန်းမာရေး ကို စစ်ဆေးရန် တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန် တစ်ယောက် လည်း မကြာမကြာ လာလေ့ရှိသည်။

တခြားမြင်းများ နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် သူ့ဘဝသည် အများ ကြီး ကံကောင်းပါသည်။

သူသည် ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်အဖြစ်နှင့် မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏ ။

(၂)

‘ဟဲ့...မြင်း၊ ဟဲ့...မြင်း...’

သူ့တင်ပါးပေါ်သို့ တရွှမ်းရွှမ်းကျလာသော ကြိမ်ရိုက်ချက်နှင့် အတူ သူ့ကျော်ပေါ်တွင် စီးနင်း လိုက်ပါလာသော ဂျော်ကီ၏ ကြုံးဝါးအချက်ပေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ ပြေးနှုန်းကို မြှင့်တင်လိုက်၏။

သူ့ခြေထောက် အနုတ်အသိမ်းတွေ က အလွန်လျင်မြန်စွာ ခုတ်မောင်းနေသော စက်ယန္တရားတစ်ခု၏ မောင်းတံတွေ လို လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားကြသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထုကို ထိုးခွဲ၍ တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေ၏။

ပြေးထား... ပြေးထား... ပြေးထားမှ ဖြစ်မယ်။

သူ့လက်ဝဲဖက်မှကပ်၍ အပြေးလိုက်ပါလာသော ပြိုင်ဖက်မြင်းတစ်ကောင်ကို အသာငဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုမြင်းကလည်း ဇက်ကို အစွမ်းကုန်ဆန့်တန်းလျက် သူ့ဘေးမှ အသေအလံဲ ကပ်ခါ ပြေးလာနေ၏။ သူ့ကို ကျော်တက်ဖို့ အစွမ်းကုန် အားထုတ်နေ၏။ ပြေးနေ၏။

အလျှော့မပေးနဲ့ အလျှော့မပေးနဲ့... သူ့ကို ငါ နိုင်မှ ဖြစ်မယ်... ပြေးထား... ပြေးထား

သူ စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်ရင်း ရှိသမျှ ခွန်အားကို မီးပွင့်မတတ် ညှစ်ထုတ်လိုက်သည်။

ခွာသံများ... ခွာသံများ... ခွာသံများ...

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပြိုင်ဖက်မြင်းထက် ရှေ့သို့ ကျုံ့ထွက်လာသည်။

‘ဟုတ်ပြီကွ... ဟုတ်ပြီ... ဖေ့သားကြီး...’

သူ့ကျောကုန်းပေါ်မှ ဂျောကီ၏ အားရဝမ်းသာ ဟစ်ကြွေးလိုက်သံက မီးတောင်တစ်ခုလုံးလို ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ရှေ့မှာ ပန်းဝင်စည်းတားထားသည့် ဖဲကြိုး...

သူ ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်းခုန်နေသည်။ သူ့နှလုံးသားထဲမှ အသံတစ်သံက...

‘ပြေး... ပြေး... ပြေး ငါ့ ပြိုင်ဖက်ထက် ပိုမြန်အောင်ပြေး’

‘ငါ့ပြိုင်ဖက်ထက် ပိုမြန်အောင်...’

‘ပိုမြန်အောင်’

သူတစ်ကိုယ်လုံး၏ အရှိန်အဟုန်က ကြောက်မမန်းလိလိ...

ရှေ့ခွာအစုံက ကျည်ဆန်တစ်တောင့်လို စိုးခနဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို
တွန်းကန်ထွက်သွား သည်။

ပန်းဝင်ဖဲကြိုး ပြတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

‘ဟေး... နိုင်ပြီကွ... နိုင်ပြီ’

‘ဟေး... ဟေး... ဟေး...’

‘နှိုး... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း...’

သူ့အောင်ပွဲကို ဂုဏ်ပြုသော ချီးကျူးထောပနာသံများ လက်ခုပ်သံများ က သိမ့်ခနဲ
တုန်ခါသွားသည်အထိ ပြီးဆင်းကျလာတော့သည်။

သူ အနိုင်ရလိုက်ပြီ...

သည်အချက်ကို ဘာမှ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပါ။ သူ အနိုင်ရလိုက်ပြီ။

သို့သော်...

ပြီးတော့ကော... ဘာ ဖြစ်သေးသနည်း။ ဘာမှမ ဖြစ်ပါ။

သူသည် တခြားမြင်းများ ထက် ပို၍ မြန်မြန် ပြေးနိုင်သော မြင်းတစ်ကောင်
ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ပွဲကျလျှင်လည်း သူသည် တခြားမြင်းများ ထက် ပိုပြီး
မြန်မြန်ပြေးနိုင်အောင် ကြိုးစားရဦးမည် ဖြစ်သည်။

သည်အချက်ကိုလည်း ဘာမှ သံသယ ဖြစ်စရာမလိုပါ။

(၃)

‘ငါ ရှင်သန်နေတာ ဘာအတွက်လဲ? ...’

ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးကြည့်နေသည်။ သူ အသက်ရှင်နေသည်မှာ ‘မြန်မြန် ပြေးဖို့’ ဖြစ်သည်။

ဘဝဆိုသည်မှာ တခြားမြင်းများ ထက် ပိုပြီး မြန်မြန်ပြေးခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။
ပြိုင်ပွဲတွေ အများ ကြီးရှိသည်။ ပြိုင်ဖက်မြင်းတွေ အများ ကြီးရှိသည်။

အပြေးပြိုင်နေခြင်းသည် ဘဝ ဖြစ်၏ ။

ဒါပဲလား... ဟုတ်သည်... ဒါပါပဲ...

သူပြေးသည် သူနိုင်သည်.. ပွဲတစ်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ပွဲ ထပ်စ သည်။ သူပြေးပြန်သည်။ သူနိုင်ပြန်သည်။ ပွဲပြီးသွားပြန်သည်။ သို့သော် သူကာ ပြီးဆုံးခွင့်မရသေး..

နောက်တစ်ပွဲ ထပ်စဦးမည် ။ သူထပ်ပြီး အပြေးပြိုင်ရပြန်ဦးတော့မည် ။

သူ့အ ဖြစ်က ရယ်စရာပင် ကောင်းနေသေးတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင်... ငိုစရာလည်း ကောင်းနေလေသည်။

(၄)

‘ခွေးရူးဟေ့... ခွေးရူး...’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ကလေးတွေ အိမ်ထဲ မြန်မြန်ဝင်ကြစမ်း’

‘ရှု... ရှု... ဟဲ့... ခွေး... သွားစမ်း’

ရွာထဲရှိ လူတွေ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ရွာလယ်လမ်းမတစ်လျှောက် ပြေးဝင်လာသော ခွေးရှူးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုခွေး၏ ပါးစပ်ထဲမှလျှာသည် တွဲ လောင်းကျနေပြီး သွားရည်တမြားမြားနှင့် ဖြစ်နေသည်။ မွဲခြောက်ခြောက် ကိုယ်လုံးတွင် ဖုံအလိမ်းလိမ်းနှင့် အမြီးကလည်း ကုပ်နေသည်။

ခွေး၏ ဦးခေါင်းက စောင်းငမ်း စောင်းငမ်းနှင့် ဦးတည်ရာမဲ့ ယိုင်တိယိုင်ထိုး ပြေးလွှားနေ သည်။ ဟိုမှသည်မှ ဝိုင်းဝန်း မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်သော ကြောင့် ရွာအပြင် ကွင်းစပ်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုနေရာသည် ပြိုင်မြင်းများ ကိုထားသော မြင်းဇောင်းနှင့် သိပ်မဝေးလှပါ။

(၅)

မြင်းဇောင်းထဲတွင် တော့ သူသည် ညောင်းညှာကိုက်ခဲနေသော သူ့ခြေထောက်ခွာများ ကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။ မနေ့ကတင် ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ သူ အနိုင်ရခဲ့သေးသည်။ (ထိုပြိုင်ပွဲသည် သူ့ဘဝအတွက် ဘယ်နှစ် ခုမြောက် ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်သနည်း ဆိုသည်ကိုတော့ သူမမှတ်မိတော့၊ မှတ်လည်း မှတ်သား မနေချင်တော့...) မနေ့က သူရယူပေးခဲ့သည့် ဆုဖလားက ဘယ်လိုပုံသဏ္ဌာန်ရှိသလဲ ဒါကိုလည်း သူမမှတ် မိတော့။ သူ့ကျောကို အမြီးနင်းလိုက်ပါနေကျဖြစ်သော ဂျော်ကီက အနိုင်ရရှိသော ဆုဖလားကြီး ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ကိုင်မြှောက်လျက် ပရိသတ်ဘက်ကို လှည့်ပြနေပုံကို သူ စက်စက်ဆုပ်ဆုပ် ရွံ့ရှာရှာ ကြည့်နေမိခဲ့ကြောင်းကိုတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေခဲ့သည်။

ဒင်းအတွက်တော့ ဆုရတာ ဟာ ဂုဏ်ယူစရာတဲ့လား... သူ ကတော့ နာနာကျဉ်းကျဉ်း ရယ်မောရုံသာ ရယ်မောလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

သူ့အတွက် ပြိုင်ပွဲဆိုသည်မှာ ဘာမှ ထူခြားသော အရာ မဟုတ်တော့ပါ။

ဆုဆိုသည်မှာ လည်း မက်လောက်စရာ ပစ္စည်းတစ်ခု မဟုတ်တော့ပါ။

အဲဒီလို အူကြောင်ကြောင် အရောင် ပြောင်ပြောင်လက်လက် ခွက်တစ်ခွက်ရဖို့ သူတစ် သက်လုံးပြေးလွှားရင် ဆိုင်နေရသည်ဆိုလျှင်တော့ ဘဝဆိုသည်မှာ ပျက်လုံးတစ်သာသာမျှသာ ဖြစ်ပေတော့မည် ။

နောက်... များ မကြာခင်မှာ အလားတူ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလာပေလိမ့်ဦးမည် ။
ထိုပြိုင်ပွဲတွင် သူပြေးရဦးမည် ။ ပြိုင်ဖက်များ အားလုံးထက်သာအောင် သူပြေးရပေလိမ့်မည် ။

ယခု... သူ အသက်ရှင်နေသည်မှာ သူများ တွေ ထက်သာအောင် ပြေးဖို့လား...

ဘဝတစ်ခုလုံး၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သည် ဒီတစ်ခုမျှသာပဲလား။ သူ
ပါးစပ်ထဲမှ စားလက်စအစာကို ထွီခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

သူ... ငြီးငွေ့လှပါပြီ...

‘အပြေးပြိုင်ခြင်း’ နှင့် လွတ်ကင်းသော ကမ္ဘာမြေပေါ်ရှိ တစ်နေရာရာကို
ရှာဖွေတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အတူ မြင်းဖောင်းအဝတွင် ကာရံထားသော
သစ်သားတန်းကို လွှား ခနဲခုန်ကျော်လျက် ထွက်လိုက်၏ ။ အပြင်အပစ် ကမ္ဘာမြေသည်
သစ်လွင်သော ရနံ့တစ်ခုနှင့် အတူ သူ့ကို စောင့်ကြိုနေလေသည်။

လေပြည်တစ်ချက်တိုက်ခတ်လာ၏ ။ ရွာအပြင် ကွင်းစပ်တွင် ပေါက်နေသော
အဝါရောင် တောပန်းရိုင်းကလေးများ ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

‘.....’

သူ မြူတူးစွာ ဖြင့် တစ်ချက်ဟီလိုက်သည်။ ခွာလေးဖက်စလုံးက ကြွကြွရွရွ... သူ
ကဆုန်ပေါက်၍ ခုန်လိုက်၏ ။ ထိုစဉ်... မြင်းထိန်းက သူ့ကို လှမ်းမြင်သွားပြီး...

‘ဟာ...ဇောင်းထဲက မြင်းလွတ်သွားပြီ...လွတ်သွားပြီ’

သူက လည်ဆံမွေးဖူးဖူးတွေ ကို ခါလိုက်ရင်း မြင်းထိန်းဆီသို့ မထီမဲ့မြင်တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျောခိုင်းပြီး ရွာပြင်ကွင်းစပ်ဆီဦးတည်ကာ
အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

‘လုပ်ကြပါဦးဟ...လိုက်ဖမ်းကြပါဦး...မြင်းလွတ်သွားလို့’

‘ဖမ်းကြ...ဖမ်းကြပါဟေ့’

နောက်ဖက်ဆီမှ...ညာသံပေးသူတို့၏ အော်သံဟစ်သံများ ကြားရသည်
ထိုအသံများ အကြားမှ သူ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျွမ်းဝင်မှတ်မိနေသော အသံတစ်သံက...

‘ဟေ့...မြန်မြန်...မြန်မြန်လိုက်ကြ ရွာထဲမှာ ခွေးရှူးတစ်ကောင်လည်း
လွတ်နေတယ်၊ ငါ့မြင်းကို ခွေးရှူးကိုက်သွားဦးမယ်...လုပ်ပါဟ...ဖမ်းကြပါဟ...ဟေး...
ပြန်လာခဲ့...ပြန်လာခဲ့...’

သူ့သခင် ဖြစ်သူ၏ စိုးရိမ်တကြီး ဟစ်အောင်ခေါ်ငင်သံ ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ
ထိတ်ခနဲလန့် ဖျပ်သွား၏။ ဘုရားရေ ငါဟာ သူ့ရဲ့ ဇာတိကြီးဆွေရာနောက်ကို ပြန်ပြီး
လိုက်ပါရဦးမှာ လား...

ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...ငါ့ကို မချုပ်ကိုင်ကြပါနဲ့...ငါ သွားပါရစေ...
လွတ်လပ်ရာ ကွင်းပြင်ဆီကို ငါ သွားပါရစေတော့...

‘ဟေး...ဟေး...’

နောက်မှပြေးလိုက်လာနေသော သူ့သခင်၏ ခြေသံကို ကြားရသည်။
ခေါ်ငင်သံက သူ့ခွာ သံများ ဆီသို့ ထပ်ချပ်လိုက်ပါလာနေလေပြီ။

‘ပြန်လာခဲ့...ပြန်လာခဲ့ ဖေ့သားကြီး...ပြန်လာခဲ့ပါကွာ...လျှောက်မသွားနဲ့ကွ၊
မင်းကို ခွေးရှူး ကိုက်သွားလိမ့်မယ်၊ ရွာထဲမှာ ခွေးရှူးတစ်ကောင်လွတ်နေတယ်ကွ၊ မတော်
တဆ ကိုက်မိမှဖြင့် ကွာ ဒုက္ခပါပဲ ဒုက္ခပါပဲ...ကျွတ်...ကျွတ်...မပြေးနဲ့...မပြေးနဲ့...လာ .

..လာ'

သူ့သခင်၏ စကားထဲမှာ ပါသော ဝေါဟာရတစ်လုံးက ကဆုန်ပေါက်ပြေးရန်
ဟန်ပြင်နေ သော ခွာသံတို့ကို ရပ်တန့်သွားစေ၏ ။

‘ခွေးရူး...’ တဲ့

ကြောက်စရာပဲ...ဟု သူတွေ :လိုက်သည်။ ဘုရား ဘုရား
အပြင်အပလောကထဲက ဘဝဟာ မြင်းဇောင်းထဲမှာ နေထိုင်ရတာ လောက် မလုံခြုံပါလား။
ခွေးရူးအကိုက်ခံရလျှင် ဒဏ်ရာရမည် ရောဂါ ပိုးဝင်မည် ။ နောက်ဆုံး သေသွားနိုင်သည်။
မြင်းဇောင်းထဲပြန်ဝင်သွားမည် ဆိုလျှင်ကော၊ ပြိုင်ပွဲတွေ ထဲမှာ သူ့ဘဝကို ထိုးကျွေးရဦးမည် ။
တခြားမြင်းတွေ ထက် ပိုမြန်အောင် ပြေးရင်း... ပြေးရင်း အရင်သံသရာဟောင်းထဲမှာ
ပြန်လည်နစ်မြုပ်သွားရဦးတော့မည် ။

သူ တွေ ဝေနေသည်။

‘ငါ... ဘာလုပ်ရမှာ လဲ...’

ဟူသော မေးခွန်းထဲမှာ ပင် သူ ခြေလှမ်းတွေ က ရှေ့တိုးမရ၊ နောက်ဆုတ်မရ
ဖြစ်နေ၏ ။

အန္တရာယ်နှင့် လွတ်လပ်ခြင်းလား?

လုံခြုံမှု နှင့် အသက်ရှူရှုပ်သော ဘဝလား?

သူစဉ်းစားတွေ ဝေနေခိုက်မှာ ပင် သူ့ဇက်ကြိုးကို တစ်စုံ တစ်ယောက် က
လာရောက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မှန်း ခံစားသိရှိလိုက်ရ၏ ။

မျက်လုံးတွေ ကို ဝေကြည့်လိုက်တော့ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလိုက်လာသော သူ
သခင်၏ မျက်နှာ... ။

သူ့သင်ခင်၏ အသံက မောဟိုက်စွာ ဖြင့် ...

‘ဟူး...တော် ပါသေးရဲ့...ကဲ...လာ...လာ...ဖေ့သားကြီး ပြန်လိုက်ခဲ့...’

ပြန်လိုက်ခဲ့...လိမ္မာပါတယ်ကွာ...လာ...လာ...’

သူ...ဦးခေါင်းကို နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ဇက်ကြိုးဆွဲရာနောက်သို့
ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့တော့သည်။

သူက... သူ့သခင်၏ မျက်နှာကို ယောင်ယမ်းပြီး
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ့နောက်သို့ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလိုက်လာခဲ့ရသော ကြောင့် လား
မပြောတတ်၊ သူ့သခင်၏ ပါးစပ်သည် ဟောင်းလောင်းပွင့်ဟနေပြီး လျှာက
တန်းလန်းထွက်ကျနေသည်။ သွား ရည်တွေ ကလည်း စီးကျနေ၏ ။

သူ့သခင်၏ မျက်နှာသည် ခွေးရူးတစ်ကောင်နှင့် တူနေလေသည်။

လူကြီးလူကောင်းညစာ

(၁)

ကျပ်က အဲဒါတွေ မခံချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်လျှော့ပါတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား။
အမှု အခင်းတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ရင် နှစ် ဖက်စလုံး မကောင်းဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မိုလည်း
ကိုယ့်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လူလည်ကျသွားတာကို သည်းခံနေလိုက်တာ။ ကျပ်က
အသက်သာ လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိသေးတာ။ တရားကိုတော့ နှလုံးသွင်းတတ်နေပြီ။ အခု
ဦးသီလကို ပြောပြ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကလည်း မိတ်ရင်း ဆွေရင်း လေးငါးယောက် ဒီလိုစနေ
တနင်္ဂနွေဆုံနေကျ ဟိုဟို သည်သည် စကားစပ်ရင်း ပြော ဖြစ်သွားတာ။ ဦးသီလ ကတော့

ပြောရာပါတယ်။

‘သည်းခံလိုက်ပါ ကိုထင်ကျော်ရယ်။ ဘယ်သူတရားပျက်ပျက်၊ ကိုယ်မပျက်နဲ့ဆိုတဲ့ စကား လည်း အရှိသားပဲ... ကိုယ့်အမှန်တရားကို ကိုယ့် ကိုယ်စောင့်နတ်သိပါတယ်’

အချင်းချင်းကျတော့ တစ်ယောက် သဘော တစ်ယောက် အတွင်း သိ အစင်းသိ ဖြစ်နေတာ ကိုး။ ဦးသီလဖြေသိမ့်တာ ကျပ်လက်ခံပါတယ်။ ကိုယ့် ကိုယ်စောင့်နတ်က သိတာပဲ။ ဟုတ်ပါရဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေ ကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ထောက်ခံကြတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေ ဆိုလို့ သိပ်များ များ စားစားတော့ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရှင် ဖြစ်တဲ့ ဦးသီလနဲ့ ဒေါ်သွယ်တို့ လင်မယားရယ်၊ ကျပ်ရယ် လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ် လောက်က ခင်ပွန်းဆုံးသွားလို့ စိန်လေး၊ ရွှေလေး အပေါင်ခံပြီး စားသောက်နေတဲ့ မညွန့်ရယ်၊ ဆရာဝန်ကတော် ဒေါ်တင်တင်ရယ် ဒါပဲ...

အားလုံးက သက်တူရွယ်တူ လေးဆယ်ဝန်းကျင်တွေ ... ကျပ်နဲ့ ဦးသီလဆိုလည်း တစ်ချိန်က သူ့စီးပွား ကိုယ့်စီးပွားနဲ့ လုပ်ငန်းသဘောအရ ဆွေမျိုးတော် ပြီး ရင်းနှီးလာခဲ့တာ။ မညွန့်ရဲ့ ခင်ပွန်းဆိုလည်း မဆုံးခင် ကျပ်တို့နဲ့ တတွဲ တွဲ ပေါ့။ စီးပွားရေး အရလည်း တစ်ယောက် နဲ့ တစ် ယောက် အပြန်အလှန်အကျိုးပြုနေကြတာကလား။ အခုလို ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်တော့လည်း အထုပ်ကလေး အထည်ကလေးကျန်ခဲ့တော့ ချောမှာ အခြေမပျက်လှဘူး... စောစောက ပြော သလိုပေါ့... ပစ္စည်းလေးအပေါင်ခံလိုက်၊ ငွေတိုးကလေးပေးလိုက်နဲ့ တည်တည်တန့်တန့်နေ နိုင်တယ်။ သားထောက်သမီးခံမရှိတာ တစ်ခုပဲ ဆိုးတယ်။ အင်းလေ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိ တော့လည်း လူမှု ရေး လုပ်ငန်းတွေ မှာ ပိုအချိန်ပေးနိုင်တာပေါ့။ မညွန့်က ရပ်ကွက် ဥပုသ်ဝတ် အသင်ကို ဦးဆောင်နေတာလေ။

ဒေါ်တင်တင်ကကော ဘာထူးသေးလဲ အလှူအတန်းဆို အင်မတန်ရက်ရောတာကလား။ သူ့ခင်ပွန်း ဆရာဝန်က နိုင်ငံခြားမှာ ဆိုတော့ ပိုပိုလှုံ့လှုံ့လည်း သုံးစွဲနိုင်တာကိုး။ ကျပ်တို့ အားလုံး က မိသားစုတာဝန်တွေ ဘာရေး ညာရေး ကိစ္စတွေ ခပ်ပါးပါးဆိုတော့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ညနေခင်း တွေ မှာ ဆို ဟောဒီ ဦးသီလတို့ အိမ်မှာ လာဆုံပြီး ထွေရာလေးပါး စကားပြော ဖြစ်ကြတယ်။ သာ တောင့်သာယာ

စိတ်အေးလက်အေးကလည်း ရှိပါဘိသနဲ့ နေ့ခန်းကို စီမံထားပုံလေးကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ကြည်နူးစရာ၊ ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် အပြင်မှာ ဥယျာဉ်ကလေး နဲ့ ပန်းမျိုးစုံလို့။ သည်ကြားထဲ ဦးသီလဇနီး ဒေါ်သွယ်ကလည်း လက်ဖက်သုပ်၊ ဆွင်းမကင်း၊ ဟာ လဝါတစ်ခုပြီးတဲသု စားစရာမပြတ်အောင် စီမံပေးသေးရဲ့ ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ တို့ဟူးသုပ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲဆိုတာကလည်း အထူးအစီအစဉ်အနေနဲ့ ပါလိုက်သေးရဲ့ ။

ကျုပ်တို့မလည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ် ခေါက်လောက်ဆုံရတာ ဆိုတော့ ထွေရာလေးပါး ပြော လို့ကို ကုန်နိုင်တယ် မရှိဘူး။ များ သော အားဖြင့် တော့ လောကုတ္တရာအကြောင်း ဆွေးနွေး ဖြစ်တာ များ ပါတယ်။ သိတယ် မဟုတ်လား။ သပြေကန်ဆရာတော် ရဲ့ ဗောဇ္ဈင်္ဂဒုနစ်ပါးတို့ ရှင်ဇနကာ ဘဝံသရဲ့ ကိုယ်ကျင့် အဘိဓမ္မာတို့။ တစ်ခါတလေတော့ ကျုပ်တို့ စကားဝိုင်းမှာ ဦးသီလရဲ့ တူ ဝင်းကျော်ဆိုတာ ပါလာတတ်တယ်။ ဝင်းကျော်က အသက် နှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ် လောက် ရှိရောပေါ့။

အရင်တုန်း ကတော့ သင်္ဘောလိုကတယ်ဆိုလားပဲ။ အခုတော့ မလိုက် ဖြစ်တော့ဘူးထင်ပါ ရဲ့ ။ ဦးသီလတို့အိမ်မှာ ပဲ တွေ .တွေ .နေရတာ တစ်နှစ် လောက်ရှိရောမယ်။ အမယ် ဒီကောင်လည်း စကားပြော မခေဘူးပဲ။ လူကြီးတွေ နဲ့ ဘုရားအကြောင်း တရားအကြောင်း နဲ့နဲ့စပ်စပ်ဆွေးနွေးနိုင် တာ။ တိရစ္ဆာန်လည်း အင်မတန်ချစ်တတ်ဟန်တူပါရဲ့ ။ ကျုပ်တို့နဲ့ စကားပြောနေရင်တောင်မှ သူ့ ကြောင်ကလေး ဂျမ်း(စ်)ဘွန်းကိုပေါင်ပေါ်က မချဘူး။ ကြောင်ကလေးကလည်း အင်မတန်မှ ချစ်စရာကောင်းတယ်။ အမျိုးကောင်းကလေး၊ စင်္ကာပူဆိပ်ကမ်းကပ်တုန်းက ဆိပ်ကပ်သမားတစ် ယောက် ဆီက ဝယ်ခဲ့တယ်ပြောတာပဲ။ ဈေးတော့ အတော် ကြီးသား။

ဒါနဲ့ ကျုပ်က ဝင်းကျော်အကြောင်း မေးကြည့်မလို့ ပါးစပ်ပြင်ရုံရှိသေး။ မညွှန့်က လက်ဖက် ပန်းကန်ကို စားပွဲအလယ်ရောက်အောင် တွန်းလိုက်ပြီး...

‘ဘာထူးလို့လဲ ကိုထင်ကျော်ရယ်၊ ကျွန်မတောင် တစ်နေ့က ပစ္စည်းလာပေါင်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် နဲ့ ရန် ဖြစ်ရမလို့ ကြုံရသေးတယ်၊ အဲ...လာပေါင်တာ မဟုတ်ဘူး။

လာပြန်ရွေးတာ၊ အဲဒါကို သူ ပေါင်ထားတာ နှစ် နှစ် လောက်တော့ရှိပြီ။ အရင်တုန်း ကတော့ အတိုးမှန်မှန် ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး သုံးလစာ ကျန်နေတယ်။ သူက ဇွတ်ငြင်းတယ်လေ။ ကျွန်မ ပိုက်ဆံစပေးကတည်းက အတိုးသုံးလစာ ဖြတ်ထားလိုက်သားပဲ။ ဘာ... ညာနဲ့ပေါ့။ ကျွန်မဘက်က သက်သေသက္ကာယတော့ မပြနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက် ကတော့ ကိုယ်သေချာတာပေါ့။ ကျွန်မ ငြင်းမနေတော့ပါဘူး။ သူပစ္စည်း ပြန်ပေးလိုက် ပါတယ်။ ကိုယ့်တရားကို ကိုယ့် ကိုယ်စောင့်နုတ်ပဲ သိတာ’

မညွန့်စိတ်ကို ကျပ်တိုပ နားလည်ပြီးသားပါလေဆိုတဲ့ ဦးသီလရဲ့ လေသံပြေပြေကလေး ထွက်လာတယ်။ အဲဒီ မှာ ပဲ ဒေါ်တင်တင်က ...

‘ဖြစ်တတ်ပါတယ် မညွန့်ရယ်၊ မညွန့်တို့ ကိုထင်ကျောတို့ကမှ သူစိမ်းတွေ ရဲ့ ဒဏ်ခံရတာ တော် သေးတယ်မှတ်ပါနော်၊ ကျွန်မကမှ ကျွန်မတူမ အရင်းခေါက်ခေါက် ဟိုတစ်လောက ကျွန်မ ယောက်ျားက သူ့ညီမနှစ် ယောက် အတွက် လက်ပတ်နာရီ နှစ် လုံးပို့လိုက်တယ်။ ကျွန်မလည်း အလွယ်တကူ အိပ်နိုးထဲက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်တာပေါ့၊ နောက် နှစ် ရက်လောက်ကြာ တော့ ကျွန်မယောင်းမနှစ် ယောက် ရောက်လာပြီး တောင်းပါလေရော၊ အဲဒီ အချိန်မှာ နာရီက ပျောက်နေပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတူမလေးကို မေးကြည့်မိတယ်။ စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာပါ၊ ဒါကို ဒင်းက တစ်ပြန်စီးပြီးတော့ အန်တီဖာသာ အန်တီ ဖဲရှုံးပစ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့... အန်တီ စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်း ဘယ်သူဝင်ယူရမှာ လဲ၊ ဘာညာနဲ့ပေါ့လေ။ ကျွန်မကိုလေ ပက်ပက်စက်စက် ပြောရက်လိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သည်းခံလိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်က လူကြီးမဟုတ်လား... ဪ ကိုယ့် ကိုယ်စောင့်နုတ်ကိုပဲ တိုင်တည်ရမှာ ပဲလို့လေ...’

မလွယ်တော့ဘူး။ နာကျည်းချက်တွေ ပါလာရင် စကားဆက်တွေ ရှည်တော့မယ်ဆိုတာ အတွေ့ အကြုံအရ ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီး သိနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကပဲ စကားလွှဲတဲ့အနေနဲ့

‘ဒါနဲ့... ကိုသီလ ခင်ဗျားတူ ဝင်းကျော် တစ်ယောက် ကော မမြင်ပါလား...’

ဦးသီလက ဖြေဖို့ ပါးစပ်ပြင်ရုံရှိသေး သူ့ဇနီး ဒေါ်သွယ်က မြန်းဆိုဝင်ပြီး

‘အမယ်လေး ရှိပါတော် . . . စာကြည့်ခန်းထဲမှာ လေ . . . ခါတိုင်းလိုပဲ

သူ့အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး လုပ်နေမှာ ပေါ့ . . .’

‘ဘာလဲဗျာ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး’

‘ဒီလို ကိုထင်ကျော်ရေ၊ အဒီအကြောင်းက လူကြားရင်တောင် ရယ်စရာ

ဖြစ်နေမှာ မို့ ခင်ဗျား တို့ကို ကျုပ်အရင်က မပြောခဲ့တာ။ ကျုပ်တူ ဝင်းကျော်ဆိုတဲ့

ကောင်ကလည်း အရူးမဟုတ်၊ အပေါ မဟုတ်နဲ့ တိရစ္ဆာန်ကို လူစကားတတ်အောင်

သင်သတဲ့လေ။ စင်္ကာပူမှာ သင်္ဘော ဒေါက်တင်တော့ သူနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့

ဒေးဗစ်ကာလိုင်းဆိုတဲ့ ဆက်ကပ် ဆရာ တစ်ယောက် ဆီက ရတဲ့နည်းလို့ ပြောတာပဲ။ အခု

သူမွေးထားတဲ့ ကြောင်ကလေး ရှိမ်း(စ်) ဘွန်းဟာ အဲဒီ ဒေးဗစ်ကာလိုင်းက ရောင်

လိုက်တာတဲ့။ အတော် လေ့ကျင့်ပေးပြီးသားလို့ ပြောတာပဲ။ ကျုပ်စိတ်ထဲတော့ သိပ်ဟန်

မယ်မထင်ပါဘူး။ ဟိုကောင်က ညှာရောင် လိုက်တာနဲ့ တူပါရဲ့.’

ကျုပ်တို့အားလုံး ဦးသီလရဲ့ စကားသံထွက်နေတဲ့ ပါးစပ်ကြီးကို

ငေးကြည့်နေမိကြရဲ့ ၊ ဘယ် နယ်ကြောင့် ကို လူစကား ပြောတတ်အောင် သင်ရတယ်လို့

ကျုပ်တော့ အတော် ကို ထူးဆန်းတယ် ထင်မိတာကိုး၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ . . .

‘ညှာလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးရဲ့ တကယ်ပဲ’

ဧည့်ခန်းဝက ဝင်းကျော်ရဲ့ အသံကို ကြားလိုရလေရဲ့ ၊ ကျုပ်တို့အားလုံးက

တိုင်ပင်မထားဘဲ တစ်ပြိုင်နက်တည်း လှည့်ကြည့်မိကြတယ်။

ဦးသီလ ကတော့ သူပြောထားပြီးသားစကားကို အပျက်မခံချင်တဲ့ပုံနဲ့ ဟာ

မင်းဟာက မ ဖြစ် နိုင်ပါဘူး၊ ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့ ကြောင်ဟာ ကြောင်ပဲကွ၊ ဘာညှာနဲ့

လျှောက်ပြောတာပေါ့ . . . ဝင်းကျော်က သူ့ဦးလေးဘေး ဝင်ထိုင်ပြီး လည်ချောင်းဆစ်တွေ

တည်ဆောက်ထားပုံအကြောင်း၊ အသံဆိုတာ ဘယ်က ဘယ်လိုအကြောင်းခံနဲ့

ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း စကားသံ ဖြစ်အင်္ဂါတွေ အကြောင်း ရှင်းပြတယ် ဒါပေမဲ့ မရဘူး . . .

ဦးသီလ -

‘ဟုတ်တယ်ဆိုရင် မင်းအကောင်ကို ငါတို့ရှေ့မှာ လက်တွေ့ ပြနိုင်ရမှာ ပေါ့ကွ’

ကျုပ်တို့ကလည်း ဟုတ်သော် ရှိ၊ မဟုတ်သော် ရှိ ကြောင်တစ်ကောင်က

လူစကားပြော တာကို ကြားဖူးချင်တာနဲ့ ဦးသီလဘက်က ဝိုင်းပြီး ထောက်
ဖြစ်ကြရောဆိုပါတော့...

ဒါနဲ့ပဲ ဝင်းကျော်က စာကြည့်ခန်းထဲဝင်၊ သူ့ကြောင်ကလေး ဂျမ်း(စ်)ဘွန်းကို
တယုတယ ပွေ့ချီပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံးကလည်း မျက်တောင်မခတ်စတမ်း
စိုက်ကြည့်လို့ ပေါ့။ ဘယ်နှယ် ပြောမယ့်သာ ပြောရတယ်၊ ဂျမ်း(စ်)ဘွန်းဟာ
အရင်တစ်ခေါက်တွေ တုန်းကလို ကျုပ်တို့မြင်ဖူးနေကျ ဂျမ်း(စ်)ဘွန်းပါပဲ... ဘာမှ
ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွားတယ်။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ကြုံခဲ့ရတဲ့ အံ့ဩစရာ မျက်လှည့်ပြကွက်ဆန်းတစ်ခုကို
စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း : မြင်ရတော့မယ့်ပုံမျိုး အာရုံတွေ အချင်းချင်း ပိတ်နယ်ကျိတ်ခွေလို့၊
ပြင်တင်းအပြင်ဘက် ဥယျာဉ်ထဲက သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကြွေကျသွားတဲ့ အသံကတောင်
ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေသေးရဲ့...

ဒီကောင့်ဆီက စကားသံထွက်လာအောင် ဘယ်လို လုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ ကျုပ်
အပြင်း အထန်စဉ်းစားနေတယ်။ ရိုးရိုးကြောင်တွေ ခေါ်သလို... မီး... မီးဆိုပြီး ခေါ်ဖို့လည်း
သိပ် မကောင်းဘူးလို့ ထင်တယ်လေ။ ဒီကောင့်အသံ ထွက်လာအောင် စကားတစ်ခုခု
ပြောကြည့်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျုပ်တွေ နေတုန်းရှိသေးတယ်။ မညွန့်ကဝင်ပြီး...

‘ဂျမ်း(စ်)ဘွန်းရေ... အန်တီကို ချစ်ရဲ့ လား...’

ဆိုပြီး ဝင်ပြောလိုက်လေရဲ့။ တကယ်ဆို သူပြောပုံက ကလေး တစ်ယောက် ကို
မြူတာနဲ့ တူနေတယ်။ အင်းလေ သူလည်း ပါးစပ်ထဲတွဲရော ပြောလိုက်တာပဲပေါ့လို့

ကျုပ်စဉ်းစားနေမိတဲ့ အခိုက်မှာ ပဲ ကြောင်ကလေး ဂျမ်း(စ်)ဘွန်းက

‘ကျွန်တော် ချစ်တာ မချစ်တာက သိပ် အရေး မကြီးပါဘူး... အရေး ကြီးတာက ကျွန်တော် အိမ်ရှင် ဦးသီလက အန်တီညွန့်ကို ချစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား... ဒီနေ့မနက်တောင် ပန်းခြံ အနောက်မှာ ခင်ဗျားတို့နှစ် ယောက် ဖက်ထားကြတာ ကျွန်တော် မြင်လိုက်သေးတယ်...’

ဝီဝီသသကြီး ပြောချလိုက်ပုံက တကယ့်ကို ပြနဆဦးသီလကော မညွန့်ပါ မျက်နှာကြီး တွေ နီရဲတက်သွားကြလေရဲ့၊ အင်း ဦးသီလ မိန်းမ ဒေါ်သွယ် ကတော့ ဘယ်နှယ် ဖြစ်နေမယ် မသိ ဘူး။ ကျုပ် မကြည့်ရဲဘူး...

အဲဒီ အချိန်မှာ ဒေါ်တင်တင်က အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းတဲ့အနေနဲ့...

‘ပူစီရေ... အန်တီကိုတော့ ချစ်တယ် မဟုတ်လား...’

‘အန်တီကိုလား အင်း ကျွန်တော် အိမ်ရှင် ဒေါ်ဒေါ်သွယ် ကတော့ အန်တီကို သိပ် မကျေနပ်လှဘူးထင်တယ်... ဖဲသမကြီး၊ လင်က နိုင်ငံခြားက ရှာပို့လိုက်တဲ့ ငွေကို ဖဲရိုက်ပြီး ဖြုန်း ပစ်နေတာလို့ ခဏခဏ ပြောသံကြားရတယ်ဗျ၊ အန်တီကလည်း အန်တီ ကားစုတ်ကြီးကို ဖဲရှုံးလို့ လာရောင် :တုန်းက ဒေါ်သွယ်သွယ်က မဝယ်လိုက်လို့၊ ကပ်စေးနဲကြီးလို့ ပြန်အထွက်မှာ ကျိန်ဆဲသွားသေးတယ် မဟုတ်လား... အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော် က လှေခါးမှ ဝပ်နေတာဗျ၊ ကောင်းကောင်း ကြားလိုက်ရတာ ပေါ့...’

ရှုပ်ကုန်ပြီ ကြာရင် ငယ်ကျွဲငယ်နာတွေ အကုန်ပေါ်တော့မယ်။ ကျုပ်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေတယ်။ ဟိုကောင် ဝင်းကျော်ကလည်း သူ့ကြောင်စုတ်ကို ပြန်မယူသွားသေးဘူး။ လက်ကြီးပိုက်ပြီး ပြုံးပြီး လုပ်နေလေရဲ့ အဲဒီ ကောင် ဂြိုဟ်ကောင်၊ သူ့ကြောင်လည်း ဂြိုဟ်ကောင်ပဲ...

ကိုယ့်ဘေးအနီးအနားမှာ လူ တစ်ယောက် မှ ရှိမနေရုံနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့က လုံလှပြီမှတ်နေတာ၊ ဒီဂြိုဟ်ကောင်လေးက ဒါတွေ သိနေမယ်လို့ ဘယ်ထင်ထားမှာ တုန်း၊ အခုလို ပြန်ပြောတတ်လိမ့်မယ် လို့ ထင်ဖို့ ကတော့ ဝေလာဝေ... ဒါနဲ့ ကျုပ်က တမင်

လေသံကို မာပစ်လိုက်ပြီး...

‘ဟိတ်ကောင် ဂျမ်း(စ်)ဘွန်း ကြောင်စုတ် ကိုယ့်သခင်တွေ ကို ဒီလိုပဲ ပြောရလား...
...သွားစမ်း... ထွက်သွား ၅။... ၅။...’

ဂျမ်း(စ်)ဘွန်းက ကျပ်ဘက်ကို ဆက်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး မာန်ဖီလိုက်တယ်။
ခွီးခနဲပဲ... ဒေါသထွက်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့... နောက်

‘ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျားက ဘာအခုမှ ဝင်ပြီး မင်္ဂလာယူတာလဲ... ခင်ဗျားကြီးလည်း
ဘာထူး လို့လဲ... ဒေါ်သွယ်ကြီး ကျွေးတဲ့ အစားအသောက်တွေ ကို ကြိုက်လို့သာ ဒီမှာ
ကြာကြာနေနိုင်တာ... ဒေါ်သွယ် မျက်နှာပေါက် ကတော့ တစ်စက်မှ ကျက်သရေမရှိဘူးလို့
အန်တီညွန့်ကို ခင်ဗျားပဲ တိုးတိုးကပ်ပြီး ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား...’

‘ခွမ်း...’

ကျပ်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့လို့ ဆေးလိပ်ခွက်နဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ကြောင်ကလည်း ကြောင်ပါးပဲ... ရှောင်လိုက်တာ လှစ်ခနဲ...

အဲဒီ အချိန်မှာ ဦးသီလက ဝင်းကျော်ကို လှမ်းလိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင် ဝင်းကျော် မင်းကြောင်က သူ တတ်ထားတဲ့ စကားကို
တခြားကြောင်တွေ ကို ကော ပြန်သင်ပေးနိုင်လား...’

ဝင်းကျော် တွေ ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်... ပြီးမှ မေးစေ့ကို လက်တစ်ဖက်နှင့်
ပွတ်ရင်း...

‘အတိအကျတော့ မသိဘူး ဦးလေးရဲ့... ပြန်သင်ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်...’

လို့ ခပ်လေးလေး ခပ်ဆဆ ပြောလေရဲ့...

အဲဒီ အချိန်မှာ ဦးသီလက ကျပ်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်...

ကျပ်ကလည်း ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။

ကျုပ် နားလည်လိုက်တယ်လေ...

(၂)

အဲဒီ ညက ကျုပ်တို့ ကြောင်သားဟင်းနဲ့ ထမင်း စားကြတယ်...

(မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ပြောပြတဲ့ ဇာတ်ကွက်ကလေးကို ပြန်ရေး ထားတာပါ)